

SVÁTOST SMÍŘENÍ JE VĚTŠÍ ZÁZRAK, NEŽ STVOŘENÍ SVĚTA (SV. AUGUSTIN)

Abychom mohli slavit svátost smíření (*lidově zpověď*) platně a účinně, je třeba učinit tyto kroky:

Příprava - říká se jí zpytování svědomí. Podstatou je to, že vzpomínám na to, co jsem učinil zlého a ptám se sám sebe, jestli toho lituji a jestli mám vůli tento hřích nezopakovat. V tuto chvíli není podstatné, jestli na to mám nebo ne. (Jsou závislosti, které nám znemožňují rychle s nimi skoncovat).

Svátost smíření začíná už touto přípravou a pokud bychom zemřeli dříve, než se nám podaří ji dokončit rozhřešením kněze a kajícím skutkem, Bůh ji bere jako dokonanou a všechny zpytované hříchy nám odpustí. Je to stejné, jako když dlužím bance miliony a chci je splatit. Zemřu dříve, než splatím první korunu a banka se bude ke mě a mým blízkým chovat, jakobych zaplatil vše i s úroky. Tomu říkám luxus plný lásky.

Je tedy velmi výhodné začínat s přípravou na další svátost smíření hned, jakmile si uvědomím, že jsem zhřešil, po vykonané zpovědi. Většinou to bývá ještě tentýž den ... Pro ty z nás, kteří nevládnou dobrou pamětí, je vhodné si vše napsat na papír, abychom na nic nezapomněli a také abychom nezdržovali dlouhým vzpomínáním :-).

Děti k tomu vedeme nejen pro to, ale také aby si uvědomovaly a učily se, co je špatné a co dobré, aby nebraly na lehkou váhu závažná provinění. Je to prostě snazší. Není účelem, aby byl člověk plný skrupulí a obav udělat jakékoli rozhodnutí, které by mohlo být hříšné. Takový přístup by byl velmi nezdravý a deformoval by naši představu o Bohu.

Bůh je bytost, která nás miluje víc, než si dokážeme představit. Je nejvyšší milosrdný a velmi náchylný odpustit nám úplně všechno. Jestli ale k tomu dojde, závisí jen na nás. Aby si člověk nemyslel, že se lze usmířit s Bohem jakkoli, ustanovil svoji církev a té dal moc odpustit ve jménu Ježíše Krista každý hřích, kterého litujeme, ve kterém nemáme a alespoň nechceme mít zalíbení a máme předsevzetí, že se chceme polepšit - tzn. už se jej nedopustit - a uskutečníme kající skutek.

Tento stanovuje kněz a je obvykle takový, aby jej každý zvládl. Náročnost kajícího skutku není úměrná množství a závažnosti našich hříchů. Obvykle se jedná o modlitbu, která má být kvalitně vykonaná v co nejhlubším zklidnění a rozjímání, záhy po skončení zpovědi ještě před svatým přijímáním.

Před svátostí smíření je také nezbytné, požádat o odpuštění každého člověka, o kterém si myslím, že má něco proti mě a nabídnout smíření s těmi, kteří mě ublížili. Je nepodstatné, jestli to akceptují. Podstatné je můj úmysl, moje snaha, kterou Bůh vidí a zná. Jde o lidi, se kterými se můžeme setkat, jistě nepojedu do Ameriky kvůli tomu a také jsou na závážení okolnosti, které znemožňují tento krok.

Odpuštění je proces a ten nelze zvládnout tak rychle, jak potřebujeme. Musí být vykonán ze srdce, ne jen ústy. Ale je nutné prokázat dobrou vůli a usmířit se s těmi, u kterých to jde a projevit vůli odpustit všem, kteří mi jakkoli ublížili. V modlitbě "Otče náš" přímo vyslovujeme - odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům - což opačně znamená - neodpouštěj mi mé viny, když ani já neodpouštím svým viníkům.

Pokud člověk nesplní toto kritérium, jeho zpověď je neplatná, hříchy zůstávají a pokud přistupuje ke svátosti oltářní - svatému přijímání, dopouští se těžkého hříchu svatokrádežného přijetí svátosti, což je mu k odsouzení, nikoli ke spáse. Proto prosím o důkladnou přípravu na tento krok. S těmi, se kterými se nemůžeme už setkat a všechny, se kterými to nejde z jiných důvodů, se usmířujeme v modlitbě k Bohu a prosíme o to, aby tyto dluhy vyrovnal On sám a odpustil nám, co jsme v tomto zanedbali a způsobili. Bůh zná naše nedokonalosti a ví, že ne vždy a ve všem jsme schopni prosit o odpuštění. Proto alespoň požádejte některé z těch, které znáte a máte "po ruce". Ty další požádejte až bude k tomu vhodná příležitost a vždy nejprve s prosbou k Duchu svatému, aby ty lidi i vás připravil na tento akt a dal vzejít vhodnou situaci.

Pro začátek se zaměřte na svoji rodinu a třeba jen jednoho cizího člověka, pokud takový je. Je to výchova a výuka k dokonalosti, nikoli záliba v ponižování. Ve vyšších úrovních duchovního života je ale jakékoli ponižení vyhledávanou lahůdkou, která činí člověku velkou radost. Ani toto ale nelze vyvolávat uměle. Vše konejte tak, aby jste z toho měli dobrý pocit, jednali svobodně a s radostí, s pokojem a dobrou myslí. A když něco nedokážete, netrapte se pro to, ale vše odevzdejte Bohu s předsevzetím, že chcete být v budoucnu lepší a aby vám v tom pomáhal.

Takže abych se vrátil – církev má tedy tuto moc a je na ní, jaké podmínky ustanoví, aby byly univerzální a splnitelné. Je to systém, řád, bez kterého bychom se neobešli. Uvažte, jak by to

vypadalo, kdyby neexistovala pravidla silničního provozu a každý si jezdil, jak chce. A tak nikdo proti těmto pravidlům nic nenamítá a je rád, že může jet klidně a beze strachu. Předpokládá totiž, že všichni ta pravidla znají, dodržují a to jej uklidňuje. V bibli je napsáno, jak Ježíš zplnomocňuje k tomuto svoji církev: „Komu hříchy odpustíte, tomu budou odpuštěny a komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“ Žádné jiné církvi tato moc nebyla dána.

Kněz je prostředníkem této svátosti a zastupuje samotného Ježíše. Kněz je vázán zpovědním tajemstvím a za žádných okolností nesmí druhému člověku vyrazit to, co bylo řečeno ve zpovědi. Ani partnerovi, soudci, druhému knězi nebo papeži to nesmí říct. Pokud kněz veřejně hovoří o tom, co je např. podstatou této svátosti a jakých chyb se věřící dopouštějí a uveden nějaký příklad, musí být vysloven obecně a tak, aby nebylo možné tento hřích spojit s konkrétní osobou. O svých hříších ale člověk může veřejně hovořit, podle svého uvážení, situace a toho, kdo je posluchačem.

Bůh ustanovil deset zákonů - přikázání, ve kterých člověka nabádá, aby se vyhnul jednání, kterým se staví proti Němu a bližnímu.

1. PŘIKÁZÁNÍ → BUDEŠ VĚŘIT A MILOVAT JEN JEDNOHO PRAVÉHO A ŽIVÉHO BOHA, KTERÝ TĚ STVOŘIL A KTERÝ ZA TEBE ZEMŘEL, ABY JSI MOHL ŽÍT - CELÝM SVÝM SRDCEM, CELOU SVOU MYSLÍ A CELOU SVOU SILOU.

Nejtěžšími hříchy jsou ty, které jsou namířeny proti Bohu - vztahu s ním a proti bližnímu - opět vztahu s ním. Měřítkem je naše láska k těmto osobám. Proto je nejzávažnějším hříchem to, že Bohu nedůvěřujeme (nejdříve že v něj nevěříme) ačkoli k tomu není žádný důvod. Zanedbávání svého vztahu s Bohem je extrémně nebezpečné pro náš nynější i věčný život.

O následcích se dnes a denně může dozvědět z televizního zpravodajství. Ať už se nám to líbí nebo ne, budeme žít napořád, bez konce a jaká ta budoucnost bude, je jen a jen na nás samotných. A na Zemi je čas, abychom si tuto věčnou budoucnost připravili svou ochotou k výcviku a výchově. A protože tato pravidla Bůh ustanovil, věděl proč a také že to není tak snadné, tak nám také pomáhá, abychom si tu budoucnost nachystali co nejlepší.

Od toho je církev, aby nám zprostředkovala od Boha mnohé milosti a dary a učila nás co máme dělat, abychom dosáhli věčné radosti po skončení pozemské části našeho života. A aby to nebyly jen řeči, má církev od Boha také patřičnou moc.

2. PŘIKÁZÁNÍ → BOŽÍ JMÉNO JE SVATÉ A JEDINEČNÉ, PROTO NEBUDEŠ VYSLOVOVAT BOŽÍ JMÉNO JINDY NEŽ PŘI MODLITĚ, BOHOSLUŽBĚ A ROZHOVORU O VĚCECH NÁBOŽENSKÝCH.

Nutno dodat, že se jedná spíše o zlozvyk než zlý úmysl. Nelze ale brát na lehkou váhu toto závažné přestoupení a je třeba se jej zbavit, byť to nejde tak rychle. O pomoc prosíme Ducha svatého, aby nás k tomu uschoptil a pomohl. Vždy, když slyšíme jiné lidi, že takto hřeší, ve své mysli prosíme Boha, aby jim odpustil. Pokud to jde, s mírností napomeneme ale jen tak, abychom dotyčného nezatvrdili nebo nezhoršili jeho hříšné jednání. Jde ale spíše o výjimečné situace, ale vždy prosím Boha za odpuštění, pokud toto slyším.

3. PŘIKÁZÁNÍ → NEBUDEŠ ZANEDBÁVAT SVĚCENÍ SVÁTEČNÍCH DNŮ A V TYTO DNY NEBUDEŠ PRACOVAT.

Jedná se hlavně o neděle, kdy člověk pracuje namísto toho, aby se zabýval svými vztahy a to vztahem k Bohu, k sobě a k druhým lidem. K tomu je neděle určena. Dalšími dny jsou svátky a slavnosti, jakými jsou zejména Velikonoce, Vánoce a svátky Svatodušní, které bychom měli věnovat bohoslužbě společné i soukromé a vztahům, jak jsem již řekl.

Je výjimka, kdy se člověk stará o zvířata a druhé lidi (nemocnice, dětské domovy, práce se zvířaty). Pro tyto služby neplatí dodržování svátečních dnů, neboť neodkladná služba a pomoc druhým lidem je nadřazena bohoslužbě. Pokud si to ale umíme zařídit, že nemusíme mít službu např. v nemocnici, jsme povinni tak učinit.

4. PŘIKÁZÁNÍ → BUDEŠ CTÍT A MILOVAT SVÉ RODIČE BEZ PŘESTÁNÍ, ABY JSI BYL DLOUHO ŽIV NA ZEMI A DOBŘE SE TI VEDLO

Je to jediné přikázání, za jehož dodržení Bůh slibuje okamžitou odměnu. Zanedbávání svého vztahu k rodičům, je častým hříchem a málo vyznávaným. Děti jsou drzí, sobectí a své rodiče ždímají, jak to jde, zneužívají jejich citů, neudržují s nimi vztahy a neuvědomují si, že se jim vše vrátí na jejich dětech s desetinásobnou silou (tzv. Boží mlýny).

Je třeba se omluvit svým rodičům za své dluhy v péči, starostlivosti a lásce a jednat s nimi ohleduplně, citlivě a s neutuchající službou zvláště v dobách, kdy zestárnou a rozum jim slábne. Důstojně dochovat své rodiče je stejná povinnost, jako se perfektně starat o své narozené dítě. A je to mnohdy totožné. Ježíš osobně slibuje, že každý, kdo se takto citlivě chová ke svým rodičům, bude vyslyšen, když se modlí a zahladí mnoho svých hříchů.

Také se stává, že rodiče zklamene v jejich očekáváních, plánech a tužbách. Nejsme sice povinni je naplňovat např. být inženýrem nebo kosmonautem dle jejich přání, ale je nutné je odprosit za ta sklamáni, která pocítovali, i když za ně neneseme odpovědnost. Pokud jsou ale rodiče sklamáni, že je málo milujeme nebo jim věnojeeme málo pozornosti, pak jsme odpovědni velmi výrazně a je nutno s tím okamžitě něco udělat, ne jen je poprosit za odpuštění.

5. PŘIKÁZÁNÍ → NEZABIJEŠ.

Není nutno hovořit o tom, že usmrtit úmyslně druhého člověka je velká špatnost. Je ale nezbytné připomenout, co všechno patří do tohoto přikázání. Pokud budu vegetarián a budu si tak podlamovat zdraví, protože mě budou chybět látky, které z rostlinné stravy nedostanu, je to těžké provinění. Stejně tak kouření, přejídání se oblíbenými potravinami, rizikové sporty a adrenalinové zábavy, při kterých si ubližuji více či méně - např. box.

Vždy, když přemáhám tělo jakýmkoli způsobem a nebo k tomu navádím druhé, přestupuji toto přikázání. Jestliže lyžuji a mám už třikrát operované vazy v koleně, už bych měl pochopit, že není dobré opět lyžovat a jít na čtvrtou operaci. Bůh mě už dost (3x) napomínal, abych s tím přestal... neznamená to vyhybat se jakékoli podobné aktivitě ale vždy je třeba mít na paměti své schopnosti a dovednosti a spíše být opatrnější než divočejší.

Dalším častým hříchem je potrat v jakékoli fázi života dítěte. Život dítěte začíná okamžikem oplodnění vajíčka. Od této chvíle jsou rodiče povinni chránit své bezbranné dítě všemi silami. Častým hříchem je používání nitroděložních tělísek, které znemožňují usazení již olodněného vajíčka. Tak se stává, že po létech má taková žena za sebou desítky potratů - vražd svých dětí. O potratech již v ixtém týdnu těhotenství není ani nutno mluvit.

Dalším je používání jakýchkoli chemických a jiných prostředků, které škodí tělu - hormonální antikoncepce, drogy, anabolika, inhalace omamných látek apod. Sebevražda a úmyslné poškozování svého těla sem také patří.

6. PŘIKÁZÁNÍ → NEBUDEŠ HŘEŠIT PROTI SVÉMU TĚLU SMILSTVÍM A CIZOLOŽSTVÍM.

Velmi obtížné přikázání zvláště pro ty, kteří mají dispozice vrozené nebo získané podléhat slastem těla. Udržet si čistotu myšlenek, slov a skutků je dnes mnohem těžší než kdy v minulosti. Všechno to, po čem toužíme v oblasti sexu a co uskutečňujeme, je dovoleno provádět pouze manželům platně sezdaným. Každý jiný člověk, který se pohybuje v této oblasti a bere si, co mu nepatří, neboť v manželství nežije a nebo je nevěrný, je jen zloděj a svévolník.

Bůh do lidské sexuality vložit příliš mnoho, než aby bylo možné přehlížet smilné jednání. Nejznámějším hříchem smilstva je praktikovaný homosexuální vztah. Všechny potíže, které máme v této oblasti, je nutné řešit s Bohem ve svých modlitbách, aby nás léčil z toho, v čem jsme závislí, pomáhal nám ke zdravému a čistému jednání v manželství a bránil pokušením. Stejně jako nelze přestat jíst a pít, nelze nemít tělesné žádosti a ani to po nás Bůh nechce.

Ale je třeba vždy svěřit Bohu všechno, s čím máme potíže a kde selháváme. Chlapi budou vždycky koukat po pěkných ženách a obdivovat krásu stvoření, ale něco jiného je zabývat se představami, plánováním a uskutečněním bližšího kontaktu, jehož cílem je sex ať už virtuální nebo fyzicky uskutečněný.

Cizoložstvím se provinuje člověk, který se oddává sexu s někým jiným, než s kým žije v manželství. Souvisí s tím i 9. přikázání. Pro ženy jistě platí, že svých chování mohou způsobovat žádostivost mužů. Proto sem patří necudnost, vyzývavost v oblékání a gestech a svádění s úmyslem muže získat nebo v něm tuto možnost zdánlivě vytvořit. Smilstva a cizoložství se nikdy nedopouští člověk sám, vždy s ním někdo nese spoluzodpovědnost za tento hřích a všechny jeho další následky.

7. PŘIKÁZÁNÍ → NEBUDEŠ KRÁST, PODVÁDĚT A JINAK NEČESTNĚ ZÍSKÁVAT TO, CO VLASTNÍ NĚKDO JINÝ.

Cizí majetek je nedotknutelný, máme jej ctít a chránit jej, nikoli vymýšlet finty, jak jej získat na něčí úkor. Nic tím nezískáme, když něco ukradneme, ale ztratíme to, co je naše vlastní. Bůh řekl, že jak nám má svěřit věčný majetek v nebi, když nedokážeme poctivě a věrně spravovat majetek na Zemi, který máme jen na chvíli ve správcovství. Kdyby totiž bylo na Zemi naše to, co máme, mohli bychom si to vzít s sebou i po smrti do nebe. Ale není, vše tu zanecháme. Zde se máme učit věrně spravovat svěšené (cizí), abychom mohli obdržet dědičný podíl na nebeském království.

I přijímání úplatků je velkým hříchem, neboť pokřívujeme vztahy s druhými lidmi nespravedlivým zvýhodněním. Jak ten co uplácí, tak ten, který přijímá. Bůh od nás očekává, že budeme spokojeni s tím, co máme a že to budeme dobře spravovat. A když máme v něčem nedostatek, je snadné se obrátit k Bohu a požádat o pomoc s vyřešením nedostatku. Pokud nás to nezkazí, neexistuje možnost, že by Bůh takovou prosbu nevyslyšel.

Bůh mnohdy upřednostňuje život svých věrných ve skromnosti před blahobytem, aby jim usnadnil cestu duchovního života a neuváděl je do závislostí na věcech stvořených ale jen velmi, velmi výjimečně vyžaduje velký nedostatek a chudobu. Takže už nemusím nic krást, a ubližovat tak druhým lidem tím, že ponesu odpovědnost nejen za škodu, ale i za jejich smutek.

Důvěřuji svému nebeskému Otci, že se o mě ve všem postará. Totéž platí o škodě na majetku nebo jiných věcech, které spravuje můj bližní.

8. PŘIKÁZÁNÍ → NEBUDEŠ LHÁT A KŘIVĚ SVĚDČIT PROTI DRUHÉMU ČLOVĚKU.

Čím více žijeme s Bohem v blízkém vztahu, tím méně jsme schopni lži. Bůh je pravda a kdo žije v pravdě, hnusí se mu lež. Každý, kdo pomlouvá druhého člověka, nebo nezabraňuje pomluvě, provinuje se proti lásce k bližnímu. Už vůbec není nutno zdůraznit, že jakékoli křivé svědectví u soudu je vrcholem nestoudnosti. Pokřívovat právo a spravedlnost není snadné napravit ... jak se pak mohu podívat Bohu do očí, když jsem spravedlnost ničil?

9. PŘIKÁZÁNÍ → NEBUDEŠ TOUŽIT PO ŽENĚ, SE KTEROU JSI SE NEOŽENIL ANI PO MUŽI, ZA KTERÉHO NEJSI PROVĐANÁ.

Bůh mi stvoří, vybere, vychová a připraví životního partnera, pokud jej o to budu prosit, toho nejlepšího přesně pro mě. A protože sám nejsem perfektní, ani můj partner nebude perfektní ale bude ten nejlepší možný pro mne (přijmout to, je znakem pokory). Za tento poklad je nutno prosit od dětství a je to odpovědnost rodičů, jaké partnery si tak jejich děti vyberou. Pokud jsem toto zanedbal, nemohu se divit následkům. Všechno lze léčit, i toto, pokud chceme.

Proto při skřípajícím manželství neutíkáme k jiným alternativním partnerům ale hledáme pomoc u Boha, aby nám poslal lidi, kteří pomohou a uschnou nás provádět změny v sobě samých, které jsou nezbytné pro šťastný život v manželství. Mohu obdivovat krásné ženy ale pokud pocítím touhu - přitahování - pak je třeba utéct rychle a ihned. A žena je hodně odpovědná za to, kolik dovolí a kolik nabídne. Když žena nechce, k ničemu nedojde.

10. PŘIKÁZÁNÍ → NEBUDEŠ TOUŽIT PO MAJETKU DRUHÉHO ČLOVĚKA A VŮBEC PO NIČEM, CO MÁ A NEBUDEŠ MU NIC ZÁVÍDĚT.

Závist je nejhoupější hřích, neboť nám nepřináší nic dobrého a příjemného, jen nás sužuje a ničí a zneschopňuje žít šťastný život. Závist člověka znemožňuje Bohu darovat nám to, po čem toužíme nebo co bychom si rádi dopřáli. Každému člověku mám přát úspěch v tom, co dělá, hojnost všeho, co potřebuje a moji podporu, aby toho mohl dosáhnout. A ta podpora záleží mnohdy jen na tom, jestli se za svého bližního modlím k Bohu a předkládám mu problémy druhých lidí s prosbou o pomoc v jejich nedostatku nebo něčem, co dělají špatně a já nemohu s tím nic víc dělat.

Bůh od nás očekává, že budeme šťastní při pohledu na člověka, který má nějaký úspěch, dar, schopnost, majetek, něco pěkného, příjemného a lákavého i když totéž my nemáme. Každému takovému člověku máme přát všechno co má, modlit se aby mu to dopomohlo ke spáse a aby jednal podle Boží vůle. Pokud bych potřeboval nebo chtěl mít to, co vidím u druhého, pak Boha požádám, aby mi to daroval, pokud to neuškodí mě nebo druhým lidem. Bůh mě vyslyší, pokud to nebude mít zlý následek na náš život pozemský nebo věčný.

Já mám Bohu tak důvěřovat, že se spolehnu na jeho úsudek, jestli je to pro mě dobré či nikoli a nezlobím se na něj, pokud mi to nedá. Svému dítěti bych také nekoupil samopal, i když si ho přeje a opravdu dlouho a dobře by si s ním hrál, neboť vím, jak snadno lze někoho zastřelit. Proto necháme na našem nebeském tatínkovi, aby za nás usoudil vhodnost či nevhodnost daru, o který žádáme. On není skoupý ani lakomý, z Jeho bohatství nikdy neubývá a štědrost se nedá změřit.

Když my, ač jsme nevědomí a chudí, dáváme svým dětem dobré a bezpečné dary, oč více a dříve nás obdaruje vševědoucí, všemohoucí a nejbohatší táta, který nás tak miluje, že se nechal umučit v lidském těle, abychom my nemuseli platit za své hříchy a hříchy svých předků ale mohli s ním žít navěky v radosti, pokoji a štěstí, které nelze popsat slovy ani přirovnat k pozemským darům. Bůh řekl, že lidské oko nevidělo, ucho neslyšelo a ani na rozum člověku nepřišlo, co Bůh připravil těm, kdo ho milují, důvěřují mu a ctí ho. Já si myslím, že v tomto je obsaženo všechno ...

... v krátkosti nelze napsat všechno a tak se jen letmo zmíním o dalších hříších, které prolínají desatero. Všimněte si, že vždy se jedná o zlo proti Bohu, druhému člověku nebo proti sobě.

Na prvním místě je pýcha. Tento hřích je kořenem všech našich potíží v životě. Opakem pýchy je pokora. Svatý otec Pio řekl, že pokora a poslušnost, to je největší sláva, kterou můžeme v nebi obdržet.

Dále je to sobectví, pomstychtivost, lenost, lhostejnost vůči potřebám druhých lidí, bezohlednost, zoufalství, beznaděj, marnivost, záměna priorit, zanedbávání konání dobra a nebránění zlému, zbabělost, odpovědnost za hřích druhých lidí, kterým jsme třeba dali špatný příklad svým jednáním nebo slovy, špatná výchova svých dětí a podíl na jejich hříších, vyplývajících z nesprávné výchovy ...

Na závěr svátosti smíření je dobré poprosit Boha, aby mi odpustil i to, co za hříchy nepovažuji a ty hříchy, na které jsem si nezapomněl.

U Boha máme také to štěstí, že neznalost zákona omlouvá. Bůh posuzuje naše jednání podle toho, jak jsme znali zákona a do jaké míry jsme měli možnost a příležitost se seznámit a také jak moc jsme se tomu úmyslně vyhýbali.

Před Božím okem se nikdo neschová ani mu nebude k dobru jeho výmluvnost a výmluvy. Víme ale, že Bůh je kromě své dokonalé spravedlnosti také dokonale milosrdný a to pro ty, kteří o Jeho milosrdenství stojí, usilují a důvěřují..

**Neste si navzájom
bremená,
a tak naplníte
Kristov Zákon
(Gal 6,2)**